

Ένα τσεκούρι για δύο

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Κάποτε δυο ταξιδιώτες περπατούσαν μαζί στον δρόμο.

– Έχω καιρό να δω τη γυναίκα και τα παιδιά μου και τους αποθύμησα... Το εμπόριο βλέπεις· πρέπει να τους κυνηγάς τους πελάτες και, για να τους κυνηγήσεις, πολλές

φορές «ξεχνάς» τι θα πει οικογένεια!

– Εμένα μου λες, απάντησε ο άλλος ταξιδιώτης. Η δουλειά φέρνει λεφτά για την οικογένεια και για μας. Ξέρεις πόσο καιρό γυρίζω για ένα μεροκάματο; Πού να σκεφτώ οικογένεια! Μα τώρα με περιμένουν όλοι τους με λαχτάρα!

Οι δυο ταξιδιώτες πήγαιναν και πήγαιναν και λέγαν τον πόνο τους και παρηγορούσε ο ένας τον άλλον.

– Για δες εδώ!

Ξαφνικά ό ένας τους, ο έμπορος, έσκυψε απότομα σηκώνοντας ένα τσεκούρι.

– Ωραίο τσεκούρι βρήκαμε, απάντησε ο άλλος μ' αστραφτερά μάτια.

– Ε, όχι και **βρήκαμε**, τον διόρθωσε ο πρώτος. **Βρήκες**, θα λες.

Ο καημένος ο μεροκαματιάρης συνέχισε τον δρόμο του μαζί με τον πρώτο, αλλά πια δεν του μιλούσε. Όταν όμως συναντήθηκαν με τους ιδιοκτήτες του τσεκουριού που το είχαν χάσει, κι όταν μάλιστα άρχισαν να κυνηγούν και να απειλούν τον έμπορο που το κρατούσε στα χέρια του, εκείνος άρχισε να φωνάζει στον σύντροφό του:

– Τρέξε, χαθήκαμε!

– Να μη λες **χαθήκαμε** αλλά **χάθηκα**, γιατί όταν βρήκες το τσεκούρι θέλησες να το κρατήσεις μόνο για τον εαυτό σου!

«**Η πλεονεξία δε βγαίνει ποτέ σε καλό, γιατί ποτέ δε σε χορταίνει**», έλεγε η γιαγιά μου κι είχε δίκιο.